61e jaargang. — N° 51 Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden Zaterdag 27 Juni 1914.

Men schrijft in te Tongeren bij H. Collée, uitgever en eigenaar van dit blad.

DE POSTRIJDER verschijnt woensdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

Telefoon N° 12

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Twee maal per week, 4 fr. per jaar.
Een maal » 3 »
Een blad afzonderlijk 10 centiemen

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels, vooraan of binnen in het blad : 1 frank den drukregel.

EERSTE BLAD

DE HUICHELAARS

Onder de verschillende strekkingen, welke onze rood-blauwe tegenstrevers op schandalige oneerlijke wijze tegen de katholieken geëxploiteerd hebben, komt in eersten rang de dreigende verzekeringsdwang en daarnaast staan de leerplicht en de legerplicht.

Millioenair Vandervelde, de opperhooldman der belgische socialisten, te Parijs sprekende voor het Groot-Oosten der Vrijmetselaars van Frankrijk, zegde in de gesloten vergadering, volgens de Acasia, overzicht van maçonnieke studies van September-October 1913 :

« Nauwelijks waren de kiezingen van 1912 gedaan, als de klerikalen in legeropzicht van houding veranderden. De regeering deed in eens omkeer. En *zonder twijfel is zij zedelijk verplicht geweest aldus te handelen.* Ik wil niet betwisten dat het na de kiezingen van Juni 1912 is, dat onze regeering, vanwege de vreemde mogendheden, het voorwerp van min of meer sterke drukkingen is geweest.

» Hoe dezen plotselingen omkeer uit te leggen ? Er zijn verscheidene redens toe : 't aandringen van MM. Edward Grey (Engelands minister van buitenlandsche zaken) en R. Poincare (alsdan minister van buitenlandsche zaken in Frankrijk) namens hunne wederzijdsche regeeringen en de vriendelijke en *diplomatische* waarschuwing van den Koning van Roemanië aan zijn bloedverwant Albert van België, (Hohenzollern zooals hij en aangesloten bij het Drieverbond), *zich op zijne hoede te moeten houden...*

» Onze regeering werd dus verwittigd door sir Edward Grey en M. Poincaré. De Engelschen verklaarden zelfs dat zij, in geval van konflikt tusschen Frankrijk en Duitchsland, zelf denvoorrang zoude nemen en ter verdediging zouden optreden van het *bedreigde België dat onbetwistbaar het oorlogsveld zou zijn. De regeering zag zich dan gedwongen het wetsontwerp voor algemeenen dienstplicht aan te bieden*, dat is gestemd geworden. »

Anderzijds geeft het Internationaal Bureel der maçonnieke betrekkingen gevestigd te Neuchatel in Zwitserland, Schoonekunststraat 26, eene brochuur uit, bestaande uit de redevoeringen welke, in Augustus 1913, te 's Gravenhage werden uitgesproken op eene vergadering van gezegd internationaal bureel. De vrijmetselaar H. Lafontaine, belgische socialistische senator, zegde aldaar :

« Sinds twintig jaar bestaat het groot oorlogsgevaar in het gevoel van verwijdering. Ik ging zegge... : van haat dat Frankrijk en Duitschland van elkander scheidt. Voor ons, kleine volkeren, Belgen, Luxemburgers, Zwitsers, Nederlanders, Scandinaven, die tot de twee rassen behooren, wij koesteren het diep verlangen de fransch-duitsche toenadering te zien : eene raadpleging onzer volkeren nopens de kwestie, zou omtrent de eenparigheid aan de voorstanders van den vrede geven : want wij ook, de onzijdigen, wij lijden van die gewapende vrede. Ter oorzake daarvan, zijn wij thans gedwongen jaarlijks een half milliard uit te geven om, bij geval van konflikt, den eerbied voor onze onzijdigheid te verzekeren. *Dit half milliard dat wij, belgische socialisten, ondanks alles weigeren te stemmen, wij voelen metemin dat het onmisbaar is*, en het volk betaalt het al morrende. »

Ziedaar de huichelaars op 't feit betrapt.

BUITENLAND

Frankrijk

ERGE INCIDENTEN TE PARIJS. — BOTSING TUSSCHEN DE POSTBEDIENDEN EN DE POLICIE. — Sedert eenige dagen heerschte onder het personeel van posterijen en den telegraaf eene zekere gisting.

De bedienden hadden zekere lotsverbetering gevraagd, vooral vermeerdering van de vergoeding van verblijfplaats, die 300 fr. bedraagt en welke zij met 100 fr. zouden willen zien vermeerderen.

De Senaat had in de stemming over de begrooting van posterijen de eischen der brievendragers verworpen.

Daarover misnoegd besloten zij eene betooging in te richten en om 6 1/2 ure vormde zich aan het voornaamste postbureel, een groep brievendragers in de hall van de posthotel, gelegen rue du Louvre te Parijs, verzet aanteekende tegen de stemming van den Senaat.

Het was juist het uur dat de brieven getreerd werden en de brievendragers die vervolgens aankwamen, sloten zich aan bij hunne gezellen.

De postrijtuigen reden de hall binnen, te midden van een helsch lawaid. De brievendragers besloten alsdan allen uitgang aan de postrijtuigen te beletten, ten einde de uitdeeling te vertragen.

Om 7 ure werden de postrijtuigen als barrikaden voor de poorten opgesteld.

De politie werd ontboden en een policieofficier met 40 manschappen kwam ter plaats, doch de brievendragers die reeds in groot getal waren, stapten op de agenten toe en deze moesten terugwijken voor een hagel steenen, dat op hen neerkwam.

Een policieopzichter werd omsingeld en erg mishandeld ; na eene verwoede botsing met postbedienden gelukten de agenten er in hunnen overste te verlossen.

Twee brievendragers werden aangehouden en verscheidene policieagenten gekwetst.

Intusschen werd door andere postbedienden de hekkens van het postbureel gesloten en de 600 brievendragers nieven op den binnenkoer, waar zij zich barrikadeerden met de postrijtuigen en de talrijke zakken brieven die zij tegen de hekken wierpen. Van op den koer riepen zij naar de policie « Moordenaars - ! »

Daardoor werden al de brieven bestemd voor Parijs, de provincie en het buitenland niet besteld en werden zij slechts Woensdag morgend verzonden.

De betoogers deden zich door het hekken levensmiddelen afgeven.

Om 10 1/2 ure 's avonds bevonden zich al de post-automobielen in de rue de Louvre en rue Jean Jacques Rousseau ; de brievendragers weigerden het hekken te openen.

De postbedienden stonden nog altijd dicht geschaard en riepen gedurig : Weg met den Senaat !

Om 11 ure kwam M. Thomson, minister van koophandel en postwezen, gevolgd door M. Hennion, policieprefekt, en werd binnen gelaten.

De minister richte het woord tot de betoogers en zegde dat zij geene reden hadden om storing in den postdienst te weeg te brengen.

Het parlement heeft een groot deel der eischen aangenomen en beloofde hun de anderen tot een goed einde te brengen.

Daar de betoogers ue woorden op geroep en geschuifel onthaalden, trok de minister zich terug.

Om middernacht vertrokken de brievendragers. De dienst van het vertrek van den koerier, die zoolang werd onderbroken, werd spoedig hersteld.

Tengevolge der incidenten, heeft de syndikale raad der onder-agenten van het postwezen en telegraaf besloten Woensdag te vergaderen ten einde beter den toestand te onderzoeken en beslissende maatregelen te nemen tot het bekomen der rechtvaardige eischen.

Latere tijdingen.

De Parijssche brievendragers hebben allen het werk hernomen en de zaken gaan hun gewonen gang.

De handelaars hebben Donderdag eene vergadering gehouden, waarop de houding der postbedienden werd besproken en hebben besloten hun dit jaar geene geschenken te geven, daar zij door hunne staking te veel hunne belangen hebben geschaad.

De onder-agenten van het postwezen en telegraaf, ten getalle van 4000, hielden Donderdag avond in de werkbeurs eene vergadering. Zij keurden de houding van het hoofdpostbureel goed en verklaarden zich solidair voor alles wat door de organisatie bevolen wordt.

Servië.

TROONAFSTAND VAN KONING PETER. — Een telegram Woensdag uit Belgrado verzonden luidt dat koning Peter afstand van den troon gedaan heeft ten voordeele van den kroonprins Alexander.

Koning Peter is te Belgrado geboren den 29 Juni 1844 (oude tijd rekening). Hij werd den 15 Juni 1903, na het uitmoorden van het vorstenhuis der Obrenvitch, tot koning van Servië uitgeroepen. Koning Peter behoorde tot het vorstenhuis der Kara-Georgevitchs. Hij heeft drie kinderen. Het oudste, eene dochter, is met een Russischen prins getrouwd ; zijn oudste zoon prins Joris, heeft van al zijne rechten op den troon afgezien ; de jongste zoon, Alexander, is den 4 December 1888 geboren.

PROCLAMATIE.

Het Servisch « Staatsblad » deelde gisteren in bijzondere uitgave, de proclamatie van den koning als volgt luidend, mede :

« Aan mijn welbemind volk,

Mij door mijn gezondheidstoestand voor eenigen tijd verhinderd gevoelend de koninklijke machten uit te voeren, schrijf ik voor, krachtens artikel 60 der Grondwet, dat kroonprins Alexander in mijn plaats zal regeeren gedurende gansch den tijd mijner behandeling.

Te dezer gelegenheid, beveel ik andermaal mijn het vaderland aan de bescherming van den Almachtige aan.

Gedaan te Belgrado den 11-24 Juni te middag.

Geteekend : Peter, koning ».

Deze proclamatie werd door al de ministers tegengeteekend.

Om 4 u namiddag is de koning per bijzonderen trein naar Vraniska-Banja vertrokken.

Het is de eerste maal dat de koning zijn machtaan den kroonprins afstaat.

Prins Alexander is den 4 December 1888 te Cetting geboren en voerde het bevel over het 4e Servisch regiment infanterie.

De prins is de tweede zoon van koning Peter. Prins Georges, de oudste, in 1887 geboren, verzaakte in 1909 aan al zijne rechten op den troon.

Oostenrijk-Hongarie.

SCHRIKKELIJK DRAMA. — *Eene moeder verdrinkt zich met hare kinderen.* — Te Budapest heeft zekere vrouw Niklaas Moser, in een poosjeslingen aanval van zinneloosheid, hare vijf kinderen in een waterput geworpen, en is zij de arme kleinen dan achterna gesprongen. Geburen, die het tooneel liggewoond hadden, kwamen ter hulp gesneld en gelukten erin het oudste kind, een 9jarig jongentje, en twee meisjes, 8 en 6 jaar oud op te halen. De moeder en de twee andere kinderen, een wichtje dat slechts 8 maanden oud was, en een 3jarig jongentje waren reeds dood, toen zij opgehaald werden.

Amerika.

EEN DIERENTEMMER VERSCHEURD. — De dierentemmer die te Chicago door zijne leeuwen werd verscheurd, is M. Emerson Diedrick, student der Hoogeschool van Cornell, zoon van een rijke bouwkundige van Brooklyn.

De ongelukkige werd bijna geheel verscheurd door zijne zes leeuwen, die zich in eene waggonkooi bevonden.

M. Diedrick, die slechts 24 jaar oud is, was verloofd met de eigenares der leeuwen, miss Adgie Castillo.

De jongeling had sedert eenigen tijd het dierentemmen aangeleerd en was reeds zeer geoefend in het africhten van wilde dieren.

Alvorens in de leeuwenkooi te dringen, waar de zes leeuwen zich bevonden, had hij eerst in eene andere kooi een gekwetste leeuw verzorgd ; waarschijnlijk waren de andere leeuwen aangehitst door den reuk van het bloed.

Wanneer nu den dierentemmer in de kooi was, sprong de getrouwste leeuw Teddy genaamd, op hem en sloeg hem zijne klauwen in den hals, terwijl de vier andere leeuwen hem verscheurden.

Op dien oogenblik sprong de leeuwin Tribby haren meester ter hulp en dreef de vijf leeuwen achteruit, doch wanneer zij het bloed had gerooken, sprong zij op hare beurt op het slachtoffer en rukte de stukken vleesch uit het lichaam van den ongelukken dierentemmer.

Vruchteloos poogde den bewaker de leeuwen hunne prooi te ontrukken. Wanneer de pompiers die men had opgeroepen, toekwamen bleef er van Diedrich niet veel meer over. Het was afgrijselijk om het lijk te zien.

De leeuwen likten gedurig het bloed op ; in de kooi werd eene hoeveelheid formol geworpen en het scheikundig produkt, deed de leeuwen hunne prooi lossen en trokken zich terug in eenen hoek der kooi.

Alsdan kon men nog de deelen van het lijk met haken uit de kooi trekken.

BINNENLAND.

LUIK. — Eene kleine jongen die te Lierneux naar school ging, zette zijne drinkbus in den mond maar door te zuigen raakte zijne tong vast in den hals, zoo vast, dat hij, noch voorbijgangers de bus los konden krijgen. Een apotheker moest den blikken hals doorzagen, om den jongen het gebruik zijner tong terug te geven. Als die jongen in de school hoort spreken van luchtdruk zal hij er over kunnen meepraten.

LUIK. — EEN GEVAL VAN DOODSKRAMP. — Een inwoner der gemeente St-André had zich eenige dagen geleden aan den vinger gekwetst, terwijl hij bezig was een gebouw te ontstemmen. Aanstonds wasche hij de wonde uit en verbond den gekwetsten vinger, doch nettemin onstak de wonde en de vinger begon op angstwekkende wijze te zwellen. Geneeskundige hulp kon niet meer baten ; de dood-kramp verklaarde zich en de ongelukkige man is thans gestorven, na de ijselijkste pijnen geleden te hebben.

NAMEN. — VALSCHE HANDELAARS AANGEHOUDEN. — Enkele weken geleden richtten een Amerikaan en twee Franschen een groot magazijn in, in het midden van Brussel, voor den verkoop, in 't groot en in 't klein, van allerhande koopwaren die ze zich deden afleveren door een deel met geveerd geld te betalen en het overige met wissels, valsche.

Pas was de koopwaar geleverd, of ze werd in de provincie van de hand gedaan.

Een Duitsch handelaar leverde aldus 2000 franks boenen aan de aftroggelaars.

Andere handelaars stuurden motors, valsche juweelen, kristal en porcelein, houtwerk, enz., enz.

Klacht werd bij de policie ingediend en de drie heeren aangehouden. Het zijn er die van die soort oplichterij hun beroep gemaakt hebben. De Amerikaan had in Canada, waar hij, voor zijne aankomst in België verbleef, reeds tal van slachtoffers gemaakt.

ANTWERPEN. — *Op den O.-L.-V toren.* — Het scheelde dinsdag maar weinig of er werd weer een zelfmoord gepleegd door van den O.-L.-V. toren te springen.

Rond 11 ure kwam een trambediende in eene herberg en vroeg er schrijfgerief. De man zette zich aan tafel en schreef er een brief. De persoon zag er zeer ongewonden uit en kon zijne tranen niet weerhouden. Vermoedende dat hij wanhopige gedachten koesterde, achtervolgde de herbergierster den trambediende toen hij de herberg verliet.

De man begaf zich naar den toren ; intusschen had de herbergierster een policieofficier verwittigd, die juist aankwam op het oogenblik dat de trambediende een ticket nam om naar boven te gaan. De man werd verzocht den officier te volgen naar het policiebureel. Men nam kennis van den inhoud van den brief, en 't bleek inderdaad dat de wanhopige het inzicht had zich het leven te benemen door van den toren te springen. Men heeft den man in verzekerde bewaring gesteld.

HOEI. — EEN WERVELSTORM TE HOEI. — Dinsdag ontwaarde men op de hoogten van Sint Leonard een zonderlingen blauwen schijn.

Dit verschijnsel vertoonde zich echter slechts korten tijd, want eenskiaps stak een ongewoon sterke wind op en in een oogwenk werd het dak van de toegangsbrug der zwemschool weggerukt, voor de Nationale Bank brak een boom af, telefoondraden en palen braken en planken en luiken van schepen op de Maas vlogen als pluimen door de lucht tot op de hoogten nabij de citadel. Een boom vloog als een strooihalm door de lucht.

Al wat door den wind werd meegerukt vloog in de richting van den blauwen gloed.

Bij honderden glasruiten werden stuk geslagen.

Het vreemde van het verschijnsel was dat dit alles gebeurde op den rechter oever der Maas, terwijl de personen, die zich op den linker oever bevonden, dat alles zonder gevaar of hinder konden nazien.

De cycloon duurde nauwelijks anderhalve minuut.

Hij werd het eerst gevoeld tusschen de twee bruggen der Maas, waar hij veel schade aanrichtte. Van drie woningen werden de daken afgerukt ; pannen en leien vlogen verre over 't fort en groote boomtakken kwamen te recht achter het stadhuis en in den tuin van den notaris Gregoire.

Het klooster der nonnen werd zwaar beschadigd : vele boomen werden ontworteld in den hof van notaris De Ville en in het bosch nevens het fort liggen de boomen met dozijnen neergeveld.

Te Sint-Leonard werden talrijke hooimijten omverre en uiteengeworpen. Dat alles was vergezeld door felle bliksemflitsen en donderslagen.

Ongelukken aan personen worden niet vermeld.

Stads- & Provincienieuws

Maatschappij De Limburgsche Paardenfokkers.

Uitslag van den prijskamp van paarden gehouden te Tongeren, den 21 Juni 1914.

1e AFDEKELING :

Hengstenveulens van 18 maanden en meer :

1e Prijs M. Timmermans Jean, Mettecoven.
2e » » »
3e » M. Smeysters Arnold, Webeda.
4e » Me W. Vanvinkenroye, Vliermael.
5e » M. Knapen Camille, Munkhof-Hex.

Eervolle meldingen :

M. Derwa, Terhove-Tongeren.
» » »
M. Knaepen, genoemd.
Me Timmermans Franz, Rullingen-Loon.

2e AFDEKELING.

Hengstenveulens van minder dan 18 maanden :

1e Prijs M. Knapen Camille, genoemd.
2e » M. Rigo Gilles, Rutten.
3e » M. Timmermans Jean, genoemd.
4e » M. Warnants Eug. Wintershoven.
5e » M. Van Heers Jos. Widoye.

Eervolle meldingen :

M. Moës Célestin, Rutten.
M. Gilsen Pieter, Heuckelom.
M. Van Heers Jos, genoemd.
M. Haumont Emile, Rutten.
Me W. Vanvinckeroye, genoemd.

3e AFDEKELING :

Loten van 3 hengstenveulens van denzelfden houder.

1e Prijs M. Timmermans Jean, genoemd.
2e » M. Knaepen Camille, »
3e » M. Derwa, genoemd.

4e AFDEKELING :

Merrieveulens van 18 maanden en meer.

1e Prijs M. Knapen Camille, genoemd.
2e » M. Derwa, genoemd.
3e » M. Warnants Eug.

MENGELWERK VAN DEN *POSTRIJDER* (*)

MOEDERTROTS

DOOR

Paul de GARROS

25e VERVOLG.

— In de gevangenis, hernam de substituut. Hij werd als krijgsgevangene na de inneming van Sedan, naar Duitschland gevoerd, en werd tot eene zware straf veroordeeld omdat hij de krijgstucht had overtreden.

— Arme vriend ! herhaalde M. Du Chesnay.

Een bescheiden tik op de deur, deed hen sidderen.

— Kom binnen, zegde Gerald.

— Mijnheer, begon de poortier en naderde met zijne pet in de hand, er is eene dame die u wenscht te spreken.

— Welke dame ? heeft zij haar naam niet gezegd ?....

— Verschooning, mijnheer de substituut, maar zij weigert mij hem te zeggen.

De jonge man toonde zich eenigszins ongeduldig.

— Is het de eerste maal dat gij die dame ziet? ondervroeg hij. Sinds wanneer is zij in het paleis ?

—Sinds eene uur ongeveer. Het is zij die zoolang met Mijnheer den onderzoeksrechter gesproken heeft.

Octave stond op, en wilde zich verwijderen, maar hij had er den tijd niet toe. Nauwelijks was de gevangenisbewaarder vertrokken of de deur ging opnieuw open en de bezoekster trad binnen.

Het was eene tragisch, grootsche scène die zich daar afspeelde, zij was zoo aangrijpend en droevig, dat niemand der toeschouwers eraan dacht zich er tusschen te mengen.

Engène had het eerst de gravin bemerkt ; een rauwe kreet ontsnapte hem :

— « De waanzinnige van de Loreley ! »

— Ja, de waanzinnige van de Loreley ! herhaalde Hilda ; dat ben ik, maar ook eene arme, verlatene vrouw, door een laatsten aanval van krankzinnigheid tot eene onzinnige onderneming gedreven. De band Gods leidde mij, want het toeval wilde dat Loreley ook op den weg lag die mijn echtgenoot volgde.

De beschuldigde bedekte zijn aangezicht met beide handen en beefde over het heele lichaam onder den indruk van dezen zwaren en onverwachten schok.....

— Maar nu, vervolgde Hilda, is de krankzinnige slechts eene verstandige en berouwvolle moeder, die haar echtgenoot om vergiffenis smeekt.

Zij wierp zich snikkend aan de voeten van den bedelaar. Het was hem of hij door al de ontroeringen zelf het verstand verloor, al zijne wilskracht scheen hem te verlaten.

Dikke tranen rolden hem eindelijk over beide wangen. Hij hief Hilda van den grond op en drukte ze innig aan zijn vurig kloppend hart.

Toen richtte de vreemdelinge zich tot M. Octave du Chesnay. Op haar gelaat lag eene uitdrukking van diepe smart en hevige ontstelenis te lezen.

— O, Mijnheer du Chesnay, riep zij uit, indien gij wist met welke gevoelens ik thans hier verschijn. Gij zoudt mij niet verstooten, maar slechts medelijden en toegevendheid voor mij gebruiken.

« Ik begrijp uwe ontroering bij mijn wedervzien : ik heb u zooveel doen lijden. Maar ik ook heb veel doorstaan, mijne gevoelens zijn geheel veranderd en ik kom thans de vergiffenis afsmeeken van hen aan wie ik zooveel kwaad heb gedaan... Geloolt ge mij ?... kunt ge mij vergeven ?

Gerald ondersteunde zijn vader die op het punt stond in onmacht te vallen, alhoewel hij evenzeer ontsteld was.

En beiden zwegen, door denzelfden verschrikkelijken angst bevangen, een angst die zelfs de meest gelouterde en tegen het noodlot verharde karakters ontstellen.

— Geloolt ge mij ? Kunt ge mij vergeven ? herhaalde Hilda Sodoska met snikkende stem.

Eindelijk kon Octave zich herstellen en zegde eenvoudig :

— Ik heb geen enkele reden om te denken dat gij niet oprecht zijt, Mevrouw. Ik heb u niets te vergeven.

— Zeker, zeker hernam zij, gij hebt veel te vergeven. Vooreerst mijne onbezonnen beleedigingen, al de buitensporigheden, waardoor ik twist en tweedracht in uwe familie zocht te brengen, eene familie die nochtans uwe bescherming wel waardig was. Vervolgens, smeek ik u, den haat te vergeten, dien ik u eer ijds zwoer.

« Ten gevolge mijner opsuiting, had ik mij ingebeeld dat gij geholpen door uwen geneesheer, mij zinneloos had doen verklaren, ten einde u van mij te entlasten. Later, wanneer mijne geestesvermogens terugkeerden, zag ik mijne vergissing in.

« Doch, verre van te verminderen, nam mijn haat nog meer toe, want de geneesheer van het gesticht wilde mijn herstel niet bevestigen. De tolteringen die ik alsdan doorstond, wijt ik u toe. Ja, vergeef het mij, maar ik moet het u zeggen, gij waart in den grond, de oorzaak van alles.

— In dit geval, mevrouw, is het aan mij om uwe vergiffenis af te smeeken. Maar ik verzeker u, ik heb ten goede gehandeld en steeds met de beste inzichten. Het was zelfs voor mij een eeuwige kwelling, te weten dat gij, misschien ten onrechte, in dit gesticht opgesloten waart. Deze gedachte vervolgde mij onophoudelijk. Ik verweet mij mijne zwakte ; ik vroeg mij af, of ik geen misbruik van mijne rechten had gemaakt en, of mijn gedrag, zoomiet laakbaar, dan toch onbezonnen was.

— Ga niet verder, onderbrak zij, ik ben nog niet ten einde ! O, wees gerust, ik weet dat uwe inzichten goed waren. En wat ik u nog te zeggen heb zal het ten andere genoeg bewijzen.

« Gij herinnert u zeker nog onze ontmoeting op die jacht in Sologne ? »

— O Mevrouw, die herinnering is al te wreed.

— Het is juist omdat het zoo wreed is, dat ik er aan houd het nog eens op te werpen om te toonen met welke grootmoedigheid gij dien bloedigen hoon, u door mij toegebracht, vergeten hebt.

— Laat mij voortspreken. Toen ik te Malicorne mijn kind kwam opeischen, hadt gij eene goede gelegenheid om u te wreken, maar gij hebt het niet gedaan. Het was niet uit lage wraak dat ge me toen die weigering deed, maar enkel omdat uw geweten u dwong zoo te handelen. Neen, ontken niet, ik weet het, ik begrijp het nu en nooit zal ik erkentelijk genoeg kunnen beloonen voor zulke zielegroothed.

Mijnheer du Chesnay boog het hoofd, en een lange stilte volgde op die woorden.

Eindelijk hernam Hilda :

— Ja, ik herhaal het, ik ben de schuld van alles ! Het was ter wille van mij, dat mijn echtgenoot ten oorlog trok, door mij is mijne dochter een weeze geworden. Gelukkig dat ze door u zoo heldevol opgenomen werd en gij voor haar de beste der vaders zijt geweest. Is het ook mijne schuld niet dat Eugene, na in Duitschland te hebben gevangen gezeten, thans van moordpoging beticht wordt.

« Ik heb door hoogmoed gezondigd ! Ik ben door hoogmoed gestraft ! Want is het met de grootste der vernederingen, wanneer men zijn man, in lompen gehuld, voor den rechter ziet verschijnen onder zulke onteerende verdenking ?

De twee mannen bezagen elkander angstig aangedaan. Zij durften geen woord spreken.

— Ah, ah ! ging Hilda voort, op een toon en met eene uitdrukking in de oogen alsof ze weer een aanval van zinneloosheid te gemoet ging, ik heb vroeger geweigerd, mij aan de gebruiken uwer beschaving te onderwerpen, daar ik mij boven alles waande. En kan ik nu weigeren mij er aan te onderwerpen ? kan ik thans beletten dat mijn man de uitwerking uwer wetten moet ondergaan, kan ik hem aan de gerechtigheid onttrekken, onder voorwendsel dat ik noch uwe gendarmen, noch uwe gevangenissen, noch uwe tribunalen wil. O, de les is hard, maar zy zal mij nuttig zijn. Neen, de ware grootheid, de ware onafhankelijkheid bestaat, in te leven zooals iedereen leeft.

Zij sprak zonder onderbreking, en met eene wonderbare vlotheid, onder den drang eener hooge verrukking.

Gedurende een oogenblik van rust, kon Gerald vragen :

— Hebt gij den onderzoeksrechter gezien, mevrouw, hebt gij hem uw verlangen te kennen gegeven, om Eugène Larcher te spreken.

— Ja ja, mijnheer de rechter gaat ons straks, na het onderzoek, tegenover elkander brengen. O, ik heb alles aan den onderzoeksrechter gezegd, zelfs den naam van den dader, ik heb hem gelukkiglijk kunnen te weten komen.

— « Dezen morgen, ten acht uur, was ik in de omstreken van Malicorne, dicht bij het huisje, waar een zekere Gimel woont. Ik heb toevallig een onderhoud tusschen hem en zijn zoon afgeluisterd, en wat ik gehoord heb laat geen twijfel meer over. Hij is de moordenaar, ik ben er zeker van. Ik zal het voor het gerecht verklaren, en met hem zal ik mij beschuldigen, helaas ! Want het is op mijn aanraden, waarschijnlijk, dat hij het gedaan heeft.

Octave en Gerald maakten een gebaar van afschrik.

— Ja, vervolgde Hilda, nadat ik uit het gesticht ontsnapt was, zwierf ik eenigen tijd in den omtrek van Malicorne rond en ontmoette Gimel.

« Hij sprak mij over zijnen haat tegen de familie Du Chesnay. Ik zegde hem dat ik zijnen haat deelde, en wanneer hij wilde handelen en ons beiden wreken, ik hem rijk zou maken.

« Toen was ik nog een weinig zinneloos, of ten minste medegesleept, door gedachten aan wraak.

« Maar ik ontken mijne verantwoordelijkheid niet, ik ben schuldig, zoo schuldig als de moordenaar. Ik zal het zeggen. De gerechtigheid is voor allen, ik moet ook gestraft worden. »

De twee mannen wisselden een angstigen blik. Zij vroegen zich af, of een nieuwe aanval van zinneloosheid, de ongelukkige vrouw getroffen had.

IV

Na de ontmoeting van M. du Chesnay met Eugène Larcher was hij dadelijk op La Jarrie teruggekeerd. Het gold hier, met de hulp der goede tante Nanie, Jeanne voor te bereiden op de verrassingen die haar wachtten.

Dat zou niet heel gemakkelijk gaan ; daar het arme kind zeer opgewonden was, moest dit onverwachte nieuws haar ongesteldheid nog verergeren.

De oude dame kwijtte zich met behendigheid en tact van hare zending, eigen aan de vrouwen.

Zij vertelde haar eerst de aanhouding van den bedelaar.

Het jonge meisje werd er niet buitengewoon door bedroeid. 't Was minder erg hem in de gevangenis te weten dan te gelooven, gelijk ze zich inbeeldde, dat hij gedurende twee dagen zonder voedsel was.

Vervolgens vertelde Nanie dat Octave hem herkend had.

Dat verwonderde evenmin het jonge meisje, want zelfs weende ze van vreugde.

Eindelijk kwam het verbaal van de aankomst van Hilda die zich op de knieen voor Eugène Larcher wierp, de vergiffenis harer fouten afsmeekend en den dader deed kennen om haar echtgenoot te redden.

('t VERVOLGT.)

(*) Nadruk verboden voor de gazetten die geene overeenkomst gesloten hebben met de *Société des Gens de Lettres* van Parijs.